

ИЗБОР ПОЕЗИЈЕ МЛАДИХ ПЕСНИКА КАРЛОВЦА

Вера Хауптфелд

МУЗИКАШИ

*Дечки, пуце
дужните хитрејше!
Пеју музикаши.
Вре су се збрали
при штефовой штали.*

*Облекли су на се
лајбеце црлене,
чрне чизме,
гаче беле,
шкрлаке накинђане
з рожицами саке феле.*

*Нај се бриги веселију
Загорје се нај затресе,
док је дела бу и меље
вудри бригу на веселје.*

Мирјана Барковић

ЗАТОЧЕНИ У ВРИЈЕМЕ

*Бесани град уморно стење
почупаше се вјетар врбе и успомене
на пола пута до свјетлости
заточени у вријеме*

*Отуда траг у дрхтају ноћи
и мене*

КАТАРКЕ СЛУТЊИ

На ивици чаше
свилена тајна и надахнуће лептира
ускрснуто у цвијету
Безимене су твоје обале бескраја
катарке слутњи умочене у небо
Раскомадано сунце израња испод грања

од усирене крви
у улици краја
безнадежно лудило
урличе демон преображаја
изгубише се кораци
а онај што их узалуд вреба
за угловима
 постаје камен

Ката Ромчевић

РАСТАНАК

у немиру ноћи ове
док муње шарају небо
а врбе плачу
цвиле
под тешким бичем урлајућег дива
и спрема се небеска олуја
у срцу твојем и мом
олуја ватре

у немиру ноћи ове
растајемо се
да би се некад сусрели
у даљинама неизвјесности

Марко Радеља

М А Г Л Е

Излазе као уходе
Из мочвара
Ријека,
Потока
И малих врела.

Вуку се
Повезане у клупка нека
Као кучине.
Гмижу
Бескрајним равницама
Нијемо.

Пењу се
Уз стране високих планина
Тешким корицама
Тромо
Лијено

Квасе уморну земљу
Тежака на њиви
И села.

ГИЗДАВЕ БРЕЗЕ

Трепери мишће,
Као да плеше
На грнама гиздаве брезе,
Док топли латор
Заносно музиком
Соњете кићене везе!

Трепери мишће,
Лагано, тихо
Пјевају гране њежне,
Док љетњи латор
Музику ствара,
Шапћу гиздаве брезе!

Инес Краљ

НЕСТАЛА С ПОСЛЕДЊОМ НОЋИ

Умрла је...
С дахом леда на уснама
Умрла је...
без истине...
Угасла због нечега
због нечега што воли.

Умрла је
као последње лето,
као зрака нашег сунца...
Наша љубав...

Јанко Н. Ивановић

ЖЕЂОМОРЕ

кроз наду у нове клетве
бесциљно исклијавам пјесму

у коријену крви
зачела пјесма
патње нове жеђоморе

пјесма ко ријека без обала
у себи зрије нову свјетлост

украдена јутра љубав жеђају
док ме пјесма скончава
властигом издајом

(Из необјављене збирке „Жеђ коријења“ 1978)

Бранко Котур

ВЈЕНАЦ ОД БИСЕРА СУЗА

Кад су небо
раскидале муње
челичних сирена
у сплету грча
јауци срдаца
земља се топила
веселили се гаврани
у грактању
наде
гозби
уснула дјечака.

Исплела ми мајка
вјенац од
бисера суза.

Ранка Петровић

НЕ ТРАЖИ ПЈЕСМУ

Не тражи пјесму.
Нек се сама каже.
Она је
ко љубав.
Бесшумна.
Нечујна.
Она је
олуја
и прољеће.
Ко жеђ
је она.
Не тражи пјесму.
Нек се сама каже.
Талас талас ваља
оценом љубави.

Александер С. Кајфеж

РАЗГОВОРИ СА САМОЋОМ

1.

Далеко од бетона,
од челика ослобођен,
зеленим простором
и рујем пшенице дариван,
поново у дјечаштво
виноградима и бреговима враћен,
обим сам рукама
необуздано
ширину завичаја
у усхит зјена
и сјећања
ухватило.

2.

Бисером опточи јутро
зелене траве пашњака
и
ужегло
жуто
сунце

позвали модри дан
у који
опијено корачам
низ набрекли хрбат брда.

На пристранку руше се виногради
у позлату сунца ухваћени.
Осјећам
раздрагани плес вјетра у коси
и лет ме птица
на шкољци неба зацрта

3.

Легне ноћ
у крило земље.
Далеки бруј звона
бубри у уху мрака.
Наслоњен на мјесечину прозора
утапам поглед
у слапу потока
сребром окованој.

Шаптом воде надахнут
сузе на мјесечеву траку наводим
да поклон ове ноћи
некоме буде богатији.

4.

Зауставих погледом
птицу у лету,
рибу у брзаку,
цврчка
у бокору траве
радосном пјесмом
у скоку сам збунио.
Све то зато —
јер сам се поново
за ова брда родио!

5.

У жижу сам сунца
лице уронио,
млађи за дјетињство,
старији за успомену.

Одавде па до зреника
све је моје —
и оно необуздано брдо
и она опојна ливада
што се у пољупцу сунца купа.

6.

Сунцокрету сам нешто дошапнуо,
брези у бијелу кору
нечије име урезао.

У шуми сам се сав разбременио...

Кад сам се
из својих јутрења вратио,
сутон је
сламнати кров
моје скромне бајте
позлатио.

7.

Другујем с птицама,
с тишином
увученом
у древна
стољећа шума.
На небу
стадо облака пасе.
Вјетар их
ко пастир
плавим пашњаком
на врх брда изгони.

Тону крајолици
у згуснуто
зелено море.
Бубре
набрекли врхови
у зјеницу сунца умиљени.

Стојим на рамену брда
у комадић домовине загледан.
Доље
вијугаво зрцало Купе.
На њему сунце
снопље својих зрака
у раскош шара
безданом боја печати.

8.

Из огњеног оцееана
извире у закутку горе
радосно огледало дана,
провирују траци румене зоре.

Ноћ ми у очима отежала...

Заданих у сусједовом воћњаку
под руменом јабуком
с хрпом папира
и с оловком умјесто киста
да овом крају
с прегрштима ријечи
слику свог надахнућа дарујем.

9.

Долина ме поновно
у отворено срце прима.

Отшкринуо сам
браменига врата мрака.
У дан се ушуљале тмине.

С лахором под руком
и с пуним длановима мјесечине
у своју се самотну собу враћам.

Мјесец
сребрне нити
у кутове собе
ужижје.

Дворжакова пета Е-мол симфонија
прегрштима нота
зидове запљускује.

Гле!
За столом на папиру
стихови озвјездали.